

PROLOOG

Vier dagen geleden

Toen Ellie White van haar onderwijzeres, juf Willingham, te horen kreeg dat haar chauffeur haar eerder van school kwam ophalen, wist ze meteen dat dat niet de hele waarheid was. Meneer Lou kwam nooit eerder om haar op te halen, behalve als ze ziek was.

‘Waarom?’ vroeg ze. Ze stelde graag vragen als iets niet logisch leek. Ze was weliswaar nog maar zes, maar papa had haar geleerd om vragen te stellen als ze iets niet begreep. Mama geneerde zich er een beetje voor hoe fanatiek ze daarin was.

‘Ik vrees... Ik vrees dat je vader dat aan hem heeft gevraagd,’ zei juf Willingham. Ze was een aardige witte vrouw met grijze strengen in haar bruine haar en ze was een goede juf. Ze behandelde Ellie nooit anders dan de anderen, ook al had Ellies vader een hoop geld en ook al had Ellie een donkerbruine huid, donkerder dan alle andere meisjes hier, die meestal even wit waren als de bladzijden van een tijdschrift.

‘Papa doet zoiets niet,’ zei Ellie. ‘Er is iets mis.’

Juf Willingham keek naar haar, maar ze keek haar niet aan. ‘Eh, je moeder is ziek,’ zei ze. ‘Daarom stuurt hij een auto om je op te halen en je naar het ziekenhuis te brengen, waar hij en je moeder nu zijn. Snap je?’ Ze hielp Ellie haar trui aan te trekken. Ellie droeg die trui niet graag, maar ze wilde hem ook niet hier laten. Daarna deed ze haar rugzakje om.

‘Juf Willingham?’ vroeg Ellie. Ze keek op naar haar onderwijzeres. ‘Huilt u?’

‘Nee, lieverd. Het is niks. Kom op nu. Kom mee naar buiten, hij wacht op je.’

‘Maar heeft papa het codewoord gezegd?’

‘Hij heeft het codewoord gezegd,’ zei juf Willingham. ‘De code is vandaag toch *merel*?’

Ellie knikte. Donderdag was *merel*. Elke dag was een vogelsoort, omdat ze van vogels hield, en mama noemde haar altijd *mijn kleine kolibrie* omdat ze altijd zo beweeglijk was. Maar *kolibrie* was zondag.

Juf Willingham liep de schooltrap al af om met meneer Lou te praten, die op de keerlus tussen de trap en de grote marmeren fontein in de auto zat te wachten. De regel was dat Ellie pas naar de auto mocht lopen als juf Willingham had gezegd dat het in orde was. Zij en meneer Lou spraken een hele tijd met elkaar. Juf Willingham huilde nog steeds.

Het was vandaag warm en benauwd, maar de fontein zag er altijd heerlijk koel uit. Het water spoot uit een stel betonnen schelpen in een grotere schelp in het midden. Mama had haar verteld dat er ooit een mooie dame in de schelp had gestaan, maar die had de school op aandringen van een paar ouders weggehaald, en nu stond het beeld triest genoeg ergens in een opslagruimte.

Juf Willingham liep de trap weer op en pakte haar hand vast. Ellie keek naar haar op. ‘Alles komt goed,’ zei haar juf, maar haar stem trilde en haar ogen waren rood. ‘Het spijt me, lieverd, maar ik moet dit doen. Ik heb ook een gezin.’

Ellie had medelijden met haar. ‘Is alles goed bij u thuis, juf Willingham?’

Ze wilde haar juf niet aan het huilen brengen. ‘Ja, Ellie, alles komt goed met ze. Kun jij me helpen daarvoor te zorgen?’

Ellie wist niet goed hoe ze dat kon, maar toch knikte ze. Ze wilde graag helpen, ook al wist ze niet precies waarom juf Willingham meende dat ze dat kon.

Juf Willingham opende het portier en hielp Ellie de auto in, wat normaal gesproken de taak van meneer Lou was. Daarna gaf haar juf haar een knuffel. ‘Hou je taai, Ellie. Alles komt goed.’

‘Maar hoe zit het met uw gezin?’ vroeg Ellie. ‘Komt u niet met mij mee, zodat we ze kunnen helpen?’

Juf Willingham sloeg haar hand voor haar mond, en de tranen stroomden over haar wangen. Ze schudde alleen maar haar hoofd. Op het moment dat ze het portier dichtsloeg, wist Ellie dat er iets heel ergs aan de hand was. Juf Willingham had net tegen haar gelogen, maar ze wist niet waarom.

En toen realiseerde ze zich dat het nog erger was dan ze dacht, want dit leek op de juiste auto, maar wat ontbrak was de lichte kokosnootgeur, die ze zo lekker vond. ‘Meneer Lou?’ riep ze tegen de chauffeur. Het slot werd met een harde klik vergrendeld. Ze kon hem op de stoel voorin zien zitten, een grote man met een pet op. Ze voelde zich kleiner dan gewoonlijk op de achterbank, en zodra de auto wegreed, deed ze snel haar gordel om. Meneer Lou reed *nooit* weg voordat ze haar riem om had. ‘Meneer Lou? Wat is er met mama aan de hand? Juf Willingham zei...’

Ze stelde verder geen vragen omdat de man achter het stuur meneer Lou niet was. De ogen die haar in de binnenspiegel aankaken, waren niet van hem. ‘Doe je riem om,’ zei hij. Dat was niet de stem van meneer Lou. En Meneer Lou zou het vriendelijk gevraagd hebben.

‘Dat heb ik al gedaan,’ zei ze. Ze was bang, maar ze was niet van plan om dat te laten zien. ‘Weet u het codewoord?’

‘Merel,’ zei hij. ‘Hoezo?’

‘Wie bent u?’

‘Ik ben iemand die je naar een veilige plek brengt,’ zei hij. ‘Precies zoals meneer Lou zou willen. Goed?’

‘Ik ga mijn vader bellen,’ zei Ellie, en ze ritste haar rugzak open om haar telefoon te pakken.

Die zat niet op de gebruikelijke plek. Ze had hem beslist niet

ergens laten liggen. Haar telefoon was duur en belangrijk en ze stopte hem *altijd* in die zak.

Ze voelde de tranen opwellen, maar wilde nu niet huilen. De gemeneriken die haar telefoon hadden afgepakt en dit vuile spelletje speelden, wilden dat natuurlijk juist graag. ‘Wie bent u?’

‘Niemand,’ zei de chauffeur van de SUV. ‘En nu mondje dicht en stil blijven zitten.’ Hij sloeg af naar een doorgaande weg. Ze probeerde te ontdekken welke richting ze uit reden, maar raakte al snel het spoor bijster. Ze hoefde daar tot nu toe nooit op te letten. De school verdween achter een heuvel, en de chauffeur sloeg nog een paar keer af. Nu wist ze helemaal niet meer waar ze waren.

Ze wist niet wat ze moest doen. Papa had haar altijd verteld dat er slechte mensen waren en dat ze niet met hen mee moest gaan als ze het codewoord niet kenden, maar hij wist het codewoord wel degelijk, en ze kon niet op de alarmtoets drukken als ze geen telefoon had.

‘Laat me eruit,’ zei ze. Ze probeerde de woorden te laten klinken zoals haar moeder ze zou hebben uitgesproken: kalm en zelfverzekerd. ‘U kunt hier wel stoppen.’

‘Hou je mond,’ zei de chauffeur. ‘Stil nou. Als je kabaal gaat schoppen, tape ik je verdomde mond dicht.’

Dat joeg haar nog meer schrik aan dan in een vreemde auto zitten, maar ze was niet van plan dat aan hem te laten merken. Geen sprake van dat ze het op een janken zou zetten. Ze keek om zich heen en probeerde te bedenken wat haar te doen stond. Het portier ging niet open, net als het raam. De SUV had donker getinte ramen, net als de auto van meneer Lou. Dat was om de zon buiten te houden. Maar een ander effect was dat je niet naar binnen kon kijken.

Ellie realiseerde zich iets vreselijks. Ze was niet meer dan een vage gedaante in een zwarte auto achter getinte ramen. Niemand kon haar zien en ze wist niet wat ze nu moest doen.

Zodra ze naar passerende auto’s om hulp begon te gillen, nam

de chauffeur een afslag, parkeerde onder een brug tussen de koele groene bomen en plakte hij tape over haar mond en om haar benen en armen. Daarna droeg hij haar naar de achterbak van de SUV.

Die was leeg, op een slaapzak met prints van Disney-prinsessen na. Ze gilde onder de tape en probeerde zich kronkelend te bevrijden, maar hij legde haar boven op de slaapzak en schudde zijn hoofd.

‘Ga slapen,’ zei hij tegen haar, het zweet van zijn gezicht vegend. ‘Het is nog een heel eind rijden. Als je je gedraagt, zal ik je over een paar uur wat te eten geven. Over een paar dagen ben je weer thuis en kun je een prachtverhaal vertellen.’

Papa had altijd tegen haar gezegd: *als je door een slechterik wordt meegenomen, geloof dan niet wat hij je vertelt.*

Ze geloofde geen moment dat ze haar weer naar huis zouden brengen.

Ze werd echt bang toen ze een snotneus kreeg en ze door de tape over haar mond steeds meer moeite kreeg om te ademen. Daarom dwong ze zichzelf kalm te blijven en langzaam en regelmatig adem te halen. Ze was nog steeds bang, maar ze was ook uitgeput, en uiteindelijk sloot ze gewoon haar ogen en probeerde ze te doen alsof ze ergens anders was, thuis bij haar moeder.

Ze beeldde het zich zo diep in dat ze in slaap viel, opgerold in de schoot van haar moeder, en toen ze wakker werd, wilde ze hem vertellen dat ze heel nodig moest plassen, maar hij zat in zijn telefoon te praten en ze waren op een duistere plek, in een bos.

Hij zag dat ze rechtop ging zitten. Hij draaide zich om, en door de voorruit zag ze de bocht in de weg en de lichten die uit die bocht draaiden. Die lichten kwamen recht op hen af.

Ze probeerde hem toe te schreeuwen dat hij moest oppassen voor die andere auto, maar hij keek haar alleen maar fronsend aan en zei: ‘Ik had je toch gezegd dat je je mond...’

Op dat moment botste de andere auto tegen hun auto en begon

alles rond te draaien, te scheuren en te breken, en ze dacht dat ze de man hoorde schreeuwen.

Help me, wilde Ellie zeggen, maar ze was te bang en had te veel pijn, en even later schreeuwde de man niet meer en hoorde ze geen enkel geluid meer.